La llibertat

Les circumstàncies fan, a vegades, que es manifestin simultàniament en el temps fets diversos que ens porten a una única realitat. Que coincideixi l'aprovació de la Llei Orgànica 3/2021 que legalitza l'eutanàsia i la presentació de la Llei per a la igualtat real i efectiva de les persones trans i per la garantia dels drets LGTBI per tota Espanya suposa un salt qualitatiu de fons i forma que tracta principalment d'una cosa que hauria de ser sempre la prioritària i que és, nogensmenys, que la llibertat personal per escollir on, com, quan i què vol ser cadascú.

També, i en aquest cas, centrat a Sant Cugat del Vallès (que ara si que tothom sap on és) per l'inversemblant experiència de mural fotogràfic 'No vull marxar' de Ramón Ferreira, guanyador d'un concurs municipal i que denunciava la dificultat per tenir un habitatge a preus raonables, que a les 6 hores va ser retirat per la brigada municipal, segons explicacions oficials per un error (jo afegiria desconnexió entre departaments), tornat a posar amb suport de la regidoria corresponent i, altra vegada, trencat per desconeguts i intentat refer per part del Sindicat de Llogateres.

La llibertat personal i col·lectiva que les lleis han d'emparar d'acord amb unes normes que la societat de forma absolutament democràtica ha de determinar i posar en marxa, amb totes les garanties de seguretat en el compliment i de la no interferència que vulneri els principis bàsics que la llei, qualsevol llei, determini i que, el pas del temps, pot aconsellar canviar o ajustar en funció de l'experiència que la seva aplicació ha demostrat. El dret a morir dignament n'és una. El filòsof francès Pascal Bruckner deia recentment, arrel d'un estudi científic que determinava que els éssers humans podien viure fins els 150 anys, que això era un engany perquè "el que la ciència ha allargat no és la vida sinó la vellesa".

Al marge de que hi ha diferències notables en l'assumpció de determinades edats per part de les persones i, sobretot dels sexes on la dona ha estat sempre més longeva, la llibertat d'escollir com i quan vols morir és inalienable o sigui que ha de dependre exclusivament del propi interessat i per això és tan necessari que tothom faci el seu testament vital quan encara ho pot discernir tot i que, al marge d'això, i amb suport explícit del metge o metgessa corresponent que, si cal, haurà de consultar una segona persona professional abans de determinar-ho i, és obvi, amb la participació dels familiars més propers. Una recent enquesta del Departament de Salut establia que un 11,4% dels sanitaris catalans consultats volien objectar i un 30% deien que només en algun cas. Més de la meitat dels sanitaris no s'hi oposarien.

Per part de l'església, estem encara en un país on la Constitució diu que la "nación és aconfesional que no laica", ja ha determinat que 75 centres regentats per ordres religioses han anunciat que es negaran a aplicar la llei de l'eutanàsia. Diem la religió catòlica però, probablement, podem afegir la jueva, musulmana i.... sense diferències substancials. Aquí doncs tornaríem al fet bàsic de l'exercici de la llibertat individual que, com sempre, suposa un enfrontament amb determinades maneres de pensar i creure que pretenen obligar els altres que no pensem o creuen com ells a acceptar la seva veritat al marge de qualsevol altra consideració, La meva veritat és LA VERITAT i, en conseqüència, tu i qualsevol, ha de fer allò que jo crec és el que s'ha de fer.

Aleshores entrem en l'altra de les lleis en marxa i que afecta a una part també substancial de l'ésser humà que és no tant el sexe, quin és el meu sexe, sinó a qui estimo i com visc el sexe. Freud, no el podem deixar de banda encara que fos perquè ha marcat sens dubte més d'un segle de psiquiatria i psicologia, diu que tot gira al voltant del penis i que, en origen, tot ésser humà és bisexuat. I "així és al principi de la vida embrionària, després segons l'equipament cromosònic i les descàrregues hormonals que d'ell deriven, un sexe s'avança a l'altra. Però aquesta bisexualitat torna a trobar-se en els primers temps que segueixen al naixement en el pla

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/154737.html

Copyright 2024 Cugat.cat

psicològic fins que prenen camins diferents que els portarà al sexe definitiu", explica l'eminent antropòleg Jacques Ruffié. Una altra cosa seria la necessitat de la participació dels dos sexes per a la procreació i, en conseqüència, com afrontar aquesta responsabilitat i necessitat que, confiem, que cada vegada serà més fruit de la voluntat compartida i no obligada per a una de les parts.

O sigui, benvolguts tots, que en cada època, en cada lloc i ara, en un món global, que la llibertat d'escollir ha de derivar de la decisió personal i de què, com i amb qui, una persona, home o dona aparent o autènticament real, vol compartir la seva vida sexual i, sobretot, la seva vida amorosa, la del sentiment que dona sentit a l'existència humana, que pot tenir diferents configuracions sentides interiorment amb la força de la veritat que configura cada personalitat. Un exercici de llibertat personal que no alteri ni faci malbé la veritat d'altres que podem viure d'una manera diferent la mateixa realitat. Una realitat que pot canviar i, alhora, canviar-te aparentment perquè tot allò ja estava dins teu encara que no ho acabaves de saber. La Llei Trans aprovada pel Govern, que ara ha de passar per diferents òrgans consultius, tornar al Govern i passar al Congrés del Diputats per la seva aprovació definitiva, reconeix que les persones ja no hauran de declarar-se malaltes per canviar el seu sexe en el DNI, una consideració que crec cal equilibrar molt en funció de l'edat del demandant.

Dos lleis i una experiència local que ens porten al mateix lloc. L'exercici de la llibertat personal que afecta a la llibertat col·lectiva en el difícil camí per trobar la veritat de cadascú i de la societat on vius. Albert Camús, després d'escriure 'El mite de Sísif' ho entenia bé: cal pujar la pedra de la llibertat fins dalt de tot de la muntanya encara que després algú, potser tu mateix, la faci tornar a caure. Una vegada i una altre vegada. Sempre.

EDUARD JENER és crític cultural

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/154737.html

Copyright 2024 Cugat.cat